



05. juni 2013

I medfør af § 37 i Forretningsordenen for Inatsisartut fremsætter jeg hermed følgende spørgsmål:

Inatsisartut vedtog på seneste samling at pålægge Naalakkersuisut at gøre 2014 til et særligt indsatsår mod voldtægt. Det skete på baggrund af et beslutningsforslag fremsat af Demokratesne. Hvor langt er Naalakkersuisut nået med planlægningen af indsatsåret, og hvilke konkrete initiativer påtænker Naalakkersuisut at iværksætte som en del af den ekstraordinære indsats?

(Medlem af Inatsisartut Jens B. Frederiksen, Demokratesne)

Begrundelse:

Inatsisartut vedtog på seneste samling at pålægge Naalakkersuisut at gøre 2014 til et særligt indsatsår mod voldtægt. Det skete på baggrund af et beslutningsforslag fremsat af Demokratesne.

Her i landet blev der i 2012 anmeldt 134 voldtægter og voldtægtsforsøg. I 2010 var tallet endnu højere: 159.

Set i forhold til lande, vi normalt sammenligner os med, er forekomsten af seksuelle overgreb her i landet alarmerende højt. Målt pr.10.000 indbyggere havde Færøerne i 2010 5 anmeldelser i kategorien seksuelle overgreb. Danmark havde 4. Og Grønland? Vi havde 66! Det vil sige i alt omkring 370 anmeldelser på blot ét år.

Men da det langt fra er alle overgreb, der bliver anmeldt, så er de reelle tal langt højere. En undersøgelse fra 1983 viste, at hver fjerde kvinde i Grønland mindst én gang i sit liv har været udsat for et seksuelt overgreb. Intet tyder på, at dette tal i dag er mindre. Faktisk var tallet endnu højere i en nyere undersøgelse fra 2005-2007: 43 % !

Der er således tale om et forfærdende stort problem, og et problem som har meget store sociale og personlige konsekvenser for både ofre og pårørende.

For Demokratesne er der ingen tvivl; som ansvarlige politikere er vi nødt til at handle på flere niveauer. Vi har en pligt til at hjælpe de kvinder, som udsættes for overgreb. Vi har en pligt til at gribe ind over for gerningsmændene.

Men samtidig har vi også en pligt til at forebygge, så Grønland igen kan blive et land, hvor kvinder kan færdes uden frygt.

Demokratesne er derfor taknemmelige for, at vi fik tilslutning fra de øvrige partier til forslaget om et særligt indsatsår mod voldtægt.

Spørgsmålet er så, hvilken form og hvilket indhold den ekstraordinære indsats til bekæmpelse af voldtægter skal gives.



Det vi selv har forestillet os, da vi lavede forslaget, at der i indsatsåret skal gennemføres en omfattende holdningsbearbejdende kampagne med bl.a. TV-spots, radio- og TV programmer og borgermøder. Der kunne være oplæg om emnet fra eksempelvis psykologer, politifolk, læger, tidligere voldtægts ofre, pårørende til voldtægts ofre med flere.

En sådan kampagne skal blandt andet bidrage til at øge mænds forståelse af, hvilke konsekvenser en voldtægt kan have for offeret og de pårørende. Samtidig vil en sådan kampagne også kunne bidrage til at nedbryde tabuerne omkring voldtægt, så ofre får lettere ved at stå frem.

De voldtægts ofre, som ikke står frem, får ingen hjælp, og gerningsmændene slipper ustraffet af sted med, hvad de har gjort, og er klar til at ødelægge tilværelsen for det næste offer. Også af den grund er det vigtigt, at tabuerne nedbrydes: Skammen skal ramme gerningsmanden, ikke offeret.

Dernæst er det vigtigt, at vi i det særlige indsatsår sætter fokus på, hvordan vi kan hjælpe ofre og pårørende. Det skal i den forbindelse tydeliggøres, hvilke muligheder for hjælp og støtte ofre og deres pårørende skal have krav på. Demokraterne ser bl.a. gerne, at man opretter en "voldtægtslinje" – en døgnåben telefonlinje – hvor ofre og pårørende kan søge råd og vejledning.

Men der er jo alt sammen blot vores egne overvejelser. Hvad tænker det nye Naalakkersuisut om denne sag, og hvor langt er man kommet i planlægningen?

Spørgsmålene bedes besvaret inden for 10 arbejdsdage fra modtagelsen.